

A close-up photograph of a hand gripping a sword hilt. The hand is covered in blood, with several deep lacerations on the back and side. The sword has a gold-colored hilt and a silver blade. The background is a dark, cloudy sky. The title 'Bernard Cornwell' is written in large white serif font, and 'MEČ KRÁLŮ' is written in large gold serif font below it.

Bernard Cornwell

MEČ KRÁLŮ

Uhtred z Bebbanburgu se vydává do boje, který rozhodne o osudů Anglie.

Meč králů

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Bernard Cornwell

Meč králů – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MEČ KRÁLŮ

Bernard Cornwell

MEČ KRÁLŮ

Přeložil Jiří Beneš

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2019 Bernard Cornwell

Mapa © 2019 John Gilkes

All rights reserved.

Z anglického originálu *Sword of Kings*

(First published by HarperCollinsPublishers in London,
Great Britain, 2019)

přeložil © 2020 Jiří Beneš

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5358-2 tištěná kniha

ISBN 978-80-759-5405-3 ePub

ISBN 978-80-759-5406-0 mobi

ISBN 978-80-759-5407-7 PDF

Meč králů věnuji Suzzane Pollakové

OBSAH

MAPA

9

MÍSTNÍ NÁZVY

11

ČÁST PRVNÍ

Hluňákova mise

15

ČÁST DRUHÁ

Město temnoty

119

ČÁST TŘETÍ

Ječmenné pole

201

ČÁST ČTVRTÁ

Hadí dech

271

HISTORICKÁ POZNÁMKA

339

MÍSTNÍ NÁZVY

Způsob psaní jmen v anglosaské Anglii byl kolísavý, proměnlivý a nejistý, bez důsledností a zásad, i pokud šlo o názvy samy. Londýn byl tedy uváděn a zaznamenáván jako Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster či Lundres. Uvědomuji si, že někteří čtenáři by nepochybně dali přednost jiným názvům, než jaké uvádím v následujícím přehledu i v celé své knize, ale já jsem obvykle využil pravopisných znění, která jsem našel v *Oxford Dictionary of English Place-Names* (*Oxfordském slovníku místopisných názvů*) nebo v *Cambridge Dictionary of English Place-Names* pro léta 871–899 n. l., dobu vlády Alfredda Velikého. Ani toto řešení však není zcela spolehlivé. V roce 956 se např. Hayling Island psal dvěma různými způsoby – Heilincigae a Hæglingaiggæ. A ani já jsem nebyl vždy důsledný, takže jsem dal přednost moderní Anglii (England) před názvem Englalond a místo Norðhymbralond užívám názvu Northumbrie, abych nevyvolal dojem, že hranice či meze starodávného království se shodují s hranicemi dnešního hrabství. Takže i tento seznam, stejně jako způsob psaní názvů samých, je kolísavý a nedůsledný.

Andefera	Andover, hrabství Wiltshire
Basengas	Basing, hrabství Hampshire
Bebbanburg	Bamburgh, hrabství Northumberland
Beamfleot	Benfleet, hrabství Essex
Caninga	ostrov Canvey, hrabství Essex
Ceaster	Chester, hrabství Cheshire
Celmeresburh	Chelmsford, hrabství Essex
Cent	hrabství Kent
Cestrehunt	Cheshunt, hrabství Hertfordshire

Cippanhamm	Chippenham, hrabství Wiltshire
Colneceaster	Colchester, hrabství Essex
Contwaraburg	Canterbury, hrabství Kent
Cyningestun	Kingston nad Temží, hrabství Surrey
Crepelgate	Cripplegate, Londýn
Dumnoc	Dunwich, hrabství Suffolk
East Seax	hrabství Essex
Elentone	Maidenhead, hrabství Berkshire
Eoferwic	saské jméno Yorku, hrabství Yorkshire
Fæfresham	Faversham, hrabství Kent
Farnea Islands	Farneské ostrovy, hrabství Northumberland
Fearnhamme	Farnham, hrabství Surrey
Ferentone	Farndon, hrabství Cheshire
Fleot	řeka Fleet, Londýn
Fughelness	Foulness, hrabství Essex
Gleawecestre	Gloucester, hrabství Gloucestershire
Grimesbi	Grimsby, hrabství Lincolnshire
Hamptonscir	hrabství Hampshire
Heahburh	smyšlené jméno pro Whitley Castle, Cumbrie
Heorotforda	Hertford, hrabství Hertfordshire
Humbre	řeka Humber
Jorvik	dánské jméno Yorku, hrabství Yorkshire
Ligan	řeka Lea
Lindcolne	Lincoln, hrabství Lincolnshire
Lindisfarena	Lindisfarne, hrabství Northumberland
Luddská brána	Ludgate, Londýn
Lupiae	Lecce, Itálie
Lundene	Londýn
Mameceaster	Manchester
Ora	Oare, hrabství Kent
Sceapig	ostrov Sheppey, hrabství Kent
St Cuthbert's Cave	(jeskyně sv. Cuthberta), Holburn, hrabství Northumberland
Strath Clota	království v severozápadním Skotsku

Suðgeweork	Southwark, Londýn
Swalwan Creek	kanál Swale, ústí Temže
Temes	řeka Temže
Toteham	Tottenham, Velký Londýn
Tuede	řeka Tweed
Weala	říčka Walbrook (dnes podzemní), Londýn
Werlameceaster	St Albans, hrabství Hertfordshire
Westmynster	Westminster, Londýn
Wicumun	High Wycombe, hrabství Buckinghamshire
Wiltunscir	hrabství Wiltshire
Wintanceaster	Winchester, hrabství Hampshire

ČÁST PRVNÍ
Hlupákova mise

Kapitola první

Gydene se nevrátila.

Nebyla to moje první loď, která zčistajasna zmizela. Moře je obrovské a lodě jsou malé, a *Gydene*, což znamená bohyně, byla jedna z nejmenších. Postavili ji v Grimesbi na řece Humbre a dali jí jméno *Haligwæter*. Když jsem ji kupoval, měla už za sebou rok služby rybářům, a protože jsem ve své flotile nechtěl mít loď, která se jmenuje *Svěcená voda*, zaplatil jsem jedné panenské dívce šilink, aby se vymočila na jejím dně. Pak jsem *Haligwæter* přejmenoval na *Gydene* a dal ji bebbanburským rybářům. Ti rozhazovali své sítě daleko od pobřeží, a když se jednoho větrného dne pod šedivou oblohou opět tříštily zpěněné vlny o skaliska Farneských ostrovů a *Gydene* se nevrátila, předpokládal jsem, že ji vlny přemohly a daly malé bebbanburské vesničce šest nových vdov a bezmála třikrát tolik sirotků. Možná jsem jí měl nechat původní jméno, neboť všem plavcům je známo, že přejmenováním lodi člověk pokouší osud. I když také vědí, že panenská moč neblahý osud odvrací. Jenže bohové dokážou být stejně krutí jako moře.

A pak se objevil Egil Skallagrimmrson. Jako vždy připlul podél pobřeží ze své usedlosti, kterou jsem mu dal na samé hranici bebbanburského panství s královstvím skotského krále Constantina, a v podpalubí své vikinské lodi *Banamaðr* měl mrtvolu. „Moře ji vyplavilo v ústí Tuede,“ řekl. „Myslím, že je to jeden z tvých, ne?“

„V ústí Tuede?“ opakoval jsem.

„Na jižním pobřeží. Vyhodil ho tam příliv a už na něm hodovali racci.“

„To vidím.“

„Je to jeden z tvých lidí, že?“

„Je,“ přikývl jsem. Poznal jsem, že mrtvý je Haggar Bentson, rybář, kor-

midelník *Gydene*, mohutný chlap, který až moc holdoval pivu, mlátil svou ženu a vůbec to byl násilník zjizvený z nespočtených rvaček, ale také dobrý námořník.

„Podle mě se neutopil,“ poznamenal Egil.

„Taky si myslím.“

„A racci ho nezabili,“ dodal Egil pobaveně.

„Ne,“ souhlasil jsem. „Racci to nebyli.“ Protože Haggar zemřel mečem nebo sekerou. Jeho mrtvola byla nahá a bílá jako rybí maso, tedy kromě rukou a toho, co zbylo z obličeje, a přes břicho, hrud' a stehna se táhly velké sečné rány, které už moře stačilo čistě vymýt.

Egil se dotkl špičkou boty zející rány, jež rozsekla Haggarovu hrud' od ramene k hrudní kosti. „Podle mě ho zabila tahle,“ řekl. „Sekerou. Ale ještě předtím mu někdo ušmíkl koule.“

„Taky jsem si všiml.“

Egil se sehnul a stáhl mrtvému spodní čelist. Egil Skallagrimmrson byl silný muž, ale přesto mu dalo námahu mrtvá ústa rozevřít. Čelistní kloub vrzl a Egil se narovnal. „A taky mu vytrhl zuby,“ dodal.

„A vypíchl oči.“

„O to se už mohli postarat racci. Po očích jdou nejdřív.“

„Ale jazyk mu nechali – myslím ti, co ho zabili,“ poznamenal jsem. „Chudák.“

„Jo, měl bídnou smrt,“ souhlasil Egil a obrátil se ke vstupu do přístaviště. „Napadají mě jen dva důvody, proč ho před smrtí mučili.“

„Jaké?“

„Aby se pobavili – třeba je nějak urazil,“ pokrčil rameny. „A ten druhý? Možná ho chtěli přimět, aby mluvil. Proč by mu jinak nechávali jazyk?“

„Oni? Myslíš Skotové?“

Egil znovu pohlédl na znetvořenou mrtvolu. „Musel někomu hnout žlučí, ale Skotové jsou v poslední době v klidu. Na ně se mi to moc nezdá. Mohlo za tím být něco osobního. Třeba pil krev nějakému jinému rybáři.“

„A žádná další mrtvola?“ zeptal jsem se, protože posádka *Gydene* tvořilo šest mužů a dva chlapci. „Nebo trosky lodi?“

„Jenom tenhle chudák. Ale ostatní mohou být pořád ještě ve vodě.“

Víc už k tomu nebylo co říct ani udělat. Uvažoval jsem, že pokud *Gydene* neukořistili Skotové, byli to buď norští nájezdníci, nebo jiná fríská loď, jejíž posádka využila počasí časného léta, aby se obohatila o úlovek sledů a tresek, s nímž se *Gydene* vracela. Ale ať to byl kdo byl, loď byla pryč, a pokud někdo z posádky přežil, zřejmě už seděl na veslařské lavici těch, co je přepadli. A tohle podezření se změnilo téměř v jistotu, když o dva dny později moře vyplavilo na pobřeží severně od Lindisfareny samotnou *Gydene*. Byla bez stěžně a ve chvíli, kdy ji vlny vynesly na písek, se zřejmě sotva držela na vodě. Žádná další mrtvá těla se už neobjevila, pouze trosky lodě, které jsme nechali ležet na písku, aby se o ně postaraly podzimní bouře.

Týden potom, co moře vyplavilo *Gydene*, zmizela další rybářská loď, ale tentokrát za bezvětřného dne, tak klidného, jaký jen mohou plavcům bohové dopřát. Jmenovala se *Swealwe* a její kapitán, podobně jako Haggar, rád rozhazoval sítě daleko od pobřeží. O tom, že se *Swealwe* nevrátila, jsem se dozvěděl od tří vdov, které přišly do Bebbanburgu v doprovodu zpoila bezzubého vesnického kněze jménem otec Gadd. „Víš, pane...“ začal.

„Co mám vědět?“ nenechal jsem ho domluvit, i když jsem se musel držet, abych nenapodobil jeho šišlání, protože mu chybělo pár zubů.

Kněz byl zjevně nervózní a měl k tomu důvod. Už dříve se ke mně doneslo, že ve svých kázáních lamentuje nad tím, že pánem jejich vesnice je pohan. Ale když teď tomu pohanovi stál tvář v tvář, odvaha ho opustila.

„Bolgar Haruldson, pane. Je to...“

„Já vím, kdo je Bolgar,“ přerušil jsem ho znovu. Byl to další z rybářů.

„Viděl na obzoru dvě lodě, pane. Právě v den, kdy se *Swealwe* nevrátila.“

„Po moři se plaví spousta lodí,“ pokrčil jsem rameny. „Většinou obchodních. Bylo by s podivem, kdyby nějakou nezahlédl.“

„Bolgar řekl, že pluly k severu a pak zase k jihu.“

Nejdřív jsem nevěděl, o co tomu hlupákovi jde, ale nakonec jsem to pochopil. Posádka *Swealwe* veslovala na volné moře a zkušený rybář Bolgar viděl, kde zmizela za horizontem. A pak uviděl vrcholky stěžňů dvou lodí, které pluly směrem k *Swealwe* a po nějaké době se vracely zpátky. *Swealwe* se v tu dobu nacházela za horizontem a jediným viditelným důkazem, který mohl potvrzovat domněnku, že s oněmi tajemnými loděmi přišla do styku, byly jejich stěžně – to, že se nejdřív pohybovaly k severu a po

nějaké době opět k jihu. A takový manévr v žádném případě nenasvědčoval tomu, že šlo o obchodní plavidla. „Měl jsi s sebou přivést i Bolgara,“ řekl jsem. Pak jsem dal třem vdovám stříbro a knězi dvě pence za to, že mi zprávu přinesli.

„Jakou zprávu?“ zeptal se mě Finan ten večer.

Seděli jsme na lavici před bebbanburskou síní a přes východní palisádu pozorovali vlnící se odraz měsíce na mořské hladině. Zevnitř síně k nám doléhal zpěv a smích mužů. Byli to mí bojovníci, všichni kromě těch, kteří právě drželi stráž na palisádách. Slabý východní větřík k nám přinášel pach moře. Byl klidný večer a bebbanburské panství si od chvíle, kdy jsme před rokem v pevnosti na vrcholu hory porazili Skölla, užívalo míru. Tehdy, po tom strašném boji, jsme si mysleli, že Norové jsou poraženi a západní část Northumbrie je tím zastrašená. Ale poutníci, kteří přicházeli přes horské průsmyky, přinášeli zprávy o tom, že Norové se k nám hrnou dál. Jejich dračí lodě přistávaly na našich západních pobřežích a jejich bojovníci hledali půdu, na níž by se mohli usadit. Žádný Nor se však neprohlášoval za krále, jako to udělal Sköll, a žádný nepřekročil hory, aby rušil klid na bebbanburských pastvinách, a tak přece jen panoval sice křehký, ale přesto mír. Král Constantin z Alby, kterou někteří nazývají Skotskem, bojoval s Nory ze Strath Cloty, vedenými králem Owainem, ale nás nechával Owain na pokoji a Constantin zase potřeboval mír s námi do doby, než Owainovy Nory porazí. Můj otec tomu říkal „skotský mír“, čímž mínil, že ani v té době divoké nájezdy skotských zlodějů dobytka neustávají. Jenže k nim docházelo odjakživa a my jsme na ně odpovídali nájezdy do skotských údolí s cílem přivést dobytek zpátky. Kradli jsme jim tolik, co kradli oni nám, takže by bylo pro obě strany jednodušší, kdyby žádné nájezdy nekonaly. Ale i v dobách míru se mladí muži musí učit způsobům války.

„Zprávu o tom, že tam někde,“ ukázal jsem na moře, „jsou nepřátelé, kteří nás připravili o dvě lodě.“

„Nepřátelé byli, jsou a budou,“ prohlásil Finan klidně.

„Ale tihle se mi nelíbí,“ opáčil jsem.

Finan, můj nejbližší druh, byl Ir, který bojoval s vášní vlastní jeho národu a s dovedností bohů. „Chceš říct, žeš ucítil, že tu něco smrdí?“ zeptal se.

Přikývl jsem. Stává se, že poznání nepochází z něčeho určitého a člověk opravdu jen tuší, že se něco chystá – cítí to z pachu, který nos není schopen zaznamenat, nebo ze strachu, k němuž není důvod. Bohové nás chrání a varují nás před nebezpečím svěděním nervů, či náhlou jistotou, že v nevině vyhlížející krajině se skrývají vrazi.

„Proč by jinak Haggara mučili?“ zeptal jsem se.

„Protože to byl mizerný bastard.“

„To byl,“ souhlasil jsem, „ale i tak se mi zdá, že k tomu měli pádnější důvod.“

„Tak co hodláš dělat?“

„Vyrazit na lov, co jiného?“

Finan se zasmál. „Že by ses nudil?“ Nic jsem na to neřekl. „Ano, nudíš se,“ zasmál se znovu, „a hledáš záminku, abys mohl vyplout se *Spearhafocem*.“

A to byla pravda. Chtěl jsem se svou lodí vyplout na moře a vyrazit s ní na lov.

Nesla jméno podle krahujce, který hnízdí v řídkých bebbanburských leších, a podobně jako tento dravý pták byl *Spearhafoc* lovec. Měl dlouhý trup, nízkou výšku štítnice nad hladinou, vzdorně vztyčenou příď, na níž se vypínala hlava krahujce vyřezaná z dubového kmene, a čtyřicet veslařských lavic. Postavili ji dva frískí bratři, kteří opustili svou zemi, na břehu řeky Humbre si založili loděnici a tam zbudovali *Spearhafoc* z dobrého mercijského dubu a jasanu. Trup tvořilo na každém boku jedenáct dlouhých planěk přibitých na kostru a stěžeň z pružné northumbrijské borovice, který nesl ráhno, na němž se ve větru hrdě vzdouvala plachta. Hrdě proto, že se na ní skvěla vlčí hlava, můj znak a symbol Bebbanburgu. Vlk a krahujec, oba draví lovci. Dokonce i Egil Skallagrimmrson, který jako většina Norů pohrdal saskými loděmi a saskými plavci, *Spearhafoc* neochotně ocenil. „I když to vlastně není saská loď, že?“ dodal. „Je přece fríská.“

Saská nebo fríská, *Spearhafoc* vyplul za mlžného letního rána z úzkého bebbanburského přístavního kanálu a zamířil na moře. Od chvíle, kdy jsem se dozvěděl zprávu o ztrátě *Swealwe*, už uplynul týden, během něhož se mí rybáři neodvažovali dál od pevniny. Ve všech bebbanburských pří-

stavištích a vlastně po celém pobřeží panoval strach, a tak se *Spearhafoc* vydal za pomstou. Probíhal příliv, bylo bezvětrí a loď, hnaná ostrými rázy veslařů proti proudu, za sebou zanechávala rozšiřující se brázdu. Jedinými zvuky, které se v neustále opakovaném rytmu ozývaly, bylo vrzání dřívku vesel v havlenkách a šum zčeřené vody ubíhající podél trupu, obojí doprovázené teskným křikem racků nad velkou bebbanburskou pevností.

Čtyřicet mužů tahalo za dlouhá vesla a dalších dvacet se krčilo buď mezi lavicemi, nebo na příďové plošině. Všichni měli drátěnou zbroj a své zbraně, i když kopí, sekery a meče veslařů byly spolu s hromadami štítů naskládáné uprostřed lodi. Já a Finan jsme stáli na zádi na malé kormidelní palubě. „Snad začne později foukat,“ nadhodil Finan.

„Anebo taky ne,“ zabručel jsem.

Finan se nikdy necítil na moři dobře, stejně jako nikdy nepochopil mou lásku k lodím, a ten den mě doprovázel jen proto, že si od naší výpravy sliboval boj. „I když ti, co zabili Haggara, jsou už nejspíš dávno pryč,“ zavřel, když jsme opouštěli přístavní kanál.

„Asi ano,“ souhlasil jsem.

„Takže jen marníme čas.“

„Zřejmě.“ *Spearhafoc* zvedal příď proti dlouhým vzdutým vlnám a Finan se co chvíli musel chytit vaznice, aby udržel rovnováhu. „Sedni si a dej si pivo,“ poradil jsem mu.

Pluli jsme směrem k vycházejícímu slunci. Jak se oteplovalo, začínal se od západu zvedat slabý větřík, a to stačilo, aby posádka vytáhla ráhno a nechala nadout plachtu s vlčí hlavou. Veslaři vděčně složili vesla a *Spearhafoc* se houpal na pomalu se vzdouvajících vlnách. Pobřeží už zůstalo kdesi v mlžné dálce za námi. V blízkosti Farneských ostrovů jsme uviděli dvě malá rybářská plavidla, ale jakmile jsme se dostali dál na volné moře, nezahlédli jsme jediný lodní trup ani vrcholek stěžně, jako bychom byli v celém širém světě sami. Po většinu doby jsem nechal kormidelní veslo volně splývat vodou, a tak nás slabý vítr, jenž stěží stačil nadout těžkou plachtu, pomalu unášel k východu. A zatímco slunce stoupalo na oblohu, většina mých mužů pospávala.

Čas snění. Takhle nějak musel vypadat Ginnungagap, prázdno, jež existovalo mezi výhni nebes a ledem pod nimi, prostor, ve kterém vznikl svět.

Pluli jsme v modrošedé prázdnotě, v níž mé myšlenky bloudily bez cíle pomalu jako naše loď. Také Finan spal. Občas, když větrík ještě víc zeslábl, se plachta svěsila, ale pak se při náhlém závanu opět s temným žuchnutím vzdula. Jediným důkazem o tom, že se vůbec pohybujeme, bylo slabé čerění vody v brázdě za lodí.

A v téhle prázdnotě jsem přemýšlel o králích a o smrti, protože Edward stále žil. Ten Edward, který se prohlásil za *Anglorum Saxonum Rex*, krále všech Anglů a Sasů. Byl králem Wessexu, Mercie a Východní Anglie a stále žil. Trápený nemocí se uzdravoval a znovu uléhal v bolestech, dokonce se už říkalo, že umírá, a přesto stále žil. A já jsem přísahal, že až Edward zemře, zabiju dva muže. Zavázal jsem se k tomu, i když jsem neměl tušení, jak tu přísahu splním.

Protože abych to udělal, musel bych opustit Northumbrii a vydat se hluboko do Wessexu. Jenže tam jsem byl Uhtred Pohan, Uhtred Bezbožný, Uhtred Zrádný, Uhtred Ealdordeofol, tedy něco jako Lucifer, kníže pekel, ale nejčastěji Uhtredærwe, což znamená Uhtred Zlý. Ve Wessexu jsem měl mocné nepřátele, ale jen málo přátel. A to mi dávalo tři možnosti: buď bych mohl vytáhnout na jih s malým vojskem, které by bylo nevyhnutelně poraženo, nebo tam jít jen s několika muži a riskovat, že mě nepřátelé objeví, anebo přísahu nesplnit. První dvě možnosti by zcela jistě skončily mou smrtí a třetí bych si vysloužil hanbu muže, který nedokáže dostat svému slovu, hanbu křivopřísežníka.

Mé ženě Eadith bylo jasné, co bych měl udělat. „Prostě tu přísahu nedodržíš,“ prohlásila. Leželi jsme spolu v naší ložnici za velkou bebbanburskou síní a já jsem zíral na trámy krovu zčernalé kouřem a tmou. Nic jsem na to neřekl. „Nech je, ať se tam povraždí mezi sebou,“ pokračovala. „Je to záležitost těch na jihu, ne naše. My jsme tady v bezpečí.“ Měla pravdu, byli jsme v bezpečí Bebbanburgu, a přesto mě její slova popudila. Přísahy, které skládáme, slyší bohové, a když je nedodržíme, riskujeme jejich hněv. „Jsi snad ochotný kvůli pitomé přísaze zemřít?“ naléhala Eadith. I ona už byla popuzená. „To chceš?“ Samozřejmě jsem nechtěl zemřít, ale chtěl jsem žít, aniž bych s sebou nesl hanbu křivopřísežníka.

Od myšlenek na bezvýhodné dilema mě odvedl *Spearhafoc* tým, že v sílícím větru zrychlil, a tak jsem se znovu chopil kormidelního vesla a ucítil,

jak se dlouhá páka kormidla chvěje. Aspoň že tahle volba je jednoduchá. Nějací cizinci zabili mé muže a my jsme pluli zčeřeným mořem, abychom je pomstili. „Už jsme doma?“ zeptal se náhle Finan.

„Myslel jsem, že spíš.“

„Jenom jsem klímal,“ zabručel, pak se pozvedl a rozhlédl se. „Tamhle je loď,“ řekl.

„Kde?“

„Tam,“ ukázal na sever. Ze všech mužů, které jsem kdy poznal, měl Finan nejlepší oči. Sice mu stejně jako mně roky přibývaly, ale zrak měl pořád ostrý. „Vidím jen stěžeň, ale bez plachty,“ dodal.

Zíral jsem do mlžného oparu, ale nic jsem nespapřil. Ale pak přece jen... Na pozadí bledé oblohy se jevila nepatrná skvrnka. Že by stěžeň? Na chvíli jsem ji ztratil, ale potom zase... Obrátil jsem loď k severu. Plachta se vzpírala, dokud jsme nepřitáhli její pravoboční stranu, ale pak *Spearhafoc* znovu chytil vítr a šum vody, která ubíhala podél boků, zesílil. Muži, probuzení náhlým pohybem lodi, se probrali a všichni pátrali po vzdáleném plavidle.

„Nemá vytaženou plachtu,“ opakoval Finan.

„Plují proti větru, takže veslují. Zřejmě obchodní loď.“ Sotva jsem to dořekl, nepatrná čárka na obzoru zmizela a místo ní se objevila čerstvě spuštěná plachta. Ta už byla mnohem zřetelnější než holý stěžeň. „Obra-
cejí směrem k nám,“ zamumlal jsem.

„To je *Banamaðr*,“ řekl Finan.

„Jen tak hádáš, co?“ zasmál jsem se.

„Nehádám. Má na plachtě orla, takže je to Egil.“

„Ty to vidíš?“

„Ty ne?“

Obě naše lodě teď pluly k sobě a během chvíle jsem i já jasně uviděl horní okraj trupu natřený vápnem, který zřetelně vystupoval nad temnějšími spodními plánkami. Stejně tak jsem už rozeznal velký černý obrys rozkřídleného orla na plachtě a orlí hlavu na přídi. Finan měl pravdu, byl to *Banamaðr*, loď, jejíž jméno znamenalo „zabiják“. Egilova loď.

Když se *Banamaðr* dostal blíž, poručil jsem naši plachtu podkasat a nechal *Spearhafoc* volně se kolébat na vlnách. Bylo to znamení, že Egil může

příplout těsně k našemu boku, a pak už jsem jen sledoval, jak se stáčí směrem k nám. *Banamaðr* byl menší než *Spearhafoc*, ale stejně tak štíhlý, zkrátka nájezdnická loď postavená ve Frísii a Egilova radost, neboť jako téměř všichni Norové byl nejšťastnější, když se plavil po moři. Díval jsem se, jak se voda tříští o hranu její přídě a zpěněná ubíhá podél boků. Loď se stále otáčela. Velké ráhno se svinutou plachtou už měla dole a muži ho ukládali na palubu po délce lodi. A pak už se hladce, jak jen si může každý námořník přát, *Banamaðr* smykem stočil podél našeho pravoboku. Muž na přídi nám hodil lano a další člen posádky vrhl druhé lano ze zádi směrem ke mně. Pak Egil houkl na posádku, ať muži přehodí přes světlou štítnici plachtovinu nebo pláště, aby ztlumili náraz a plaňky se neodíraly. „Tak co, děláš to, co si myslím já, že děláš?“ křikl na mě a zazubil se.

„Spíš marním čas,“ odpověděl jsem.

„Třeba ne.“

„A ty?“

„Hledám bastardy, kteří přepadli tvoje loď, co jiného? Můžu k tobě na palubu?“

„Samozřejmě.“

Egil chvíli čekal, až se vlny uklidní, a pak přeskočil k nám. Byl to Nor, pohan, básník, námořník a válečník. Byl vysoký jako já a světlé vlasy nosil dlouhé a divoce rozevláté. Byl vždy oholený, bradu měl ostrou jako příď dračí lodi, nos jako čepel sekery, hluboko posazené oči a na rtech věčný úsměv. Muži ho následovali bez váhání a ještě dychtivěji za ním šly ženy. Znal jsem ho teprve rok, ale za tu dobu jsem si ho oblíbil a získal si mou důvěru. Byl mladý, klidně mohl být mým synem, a přivedl mi sedmdesát norských bojovníků, kteří mi za to, že jsem jim dal půdu podél jižního břehu Tuede, přísahali věrnost.

„Měli bychom se dát na jih,“ prohlásil Egil rezolutně.

„Proč na jih?“ zeptal jsem se.

Egil kývl na pozdrav Finanovi. „Dobré ráno, pane.“ Vždycky říkal Finanovi „pane“ a oba to brali s pobavením. „Podle mě svůj čas nemarníš.“ Pak se obrátil znovu ke mně. „Setkali jsme se se skotským obchodníkem, který plul na sever, a ten nám řekl, že tam dole viděl čtyři lodě,“ kývl hlavou směrem k jihu. „Daleko na moři, mimo dohled ze země. Čtyři saské

lodě – jenom tam stály a čekaly. Jedna ho zastavila a žádala poplatek tři šilinky, a když ho nemohl zaplatit, vzali mu celý náklad.“

„Poplatek?“

„Jo. A tvým jménem.“

„Mým jménem?“ opakoval jsem tiše. Cítil jsem, že ve mně začíná kypět hněv.

„Právě se vracím, abych ti to řekl,“ dodal Egil a pohlédl na *Banamaðr*, na němž čekalo asi čtyřicet mužů jeho posádky. „Na to, abych se sám zmocnil čtyř lodí, nemám, ale spolu bychom s nimi mohli něco udělat.“

„A kolik mužů je na těch lodích?“ zeptal se Finan dychtivě, když se konečně vyškrábal na nohy.

„Ta, která zastavila Skota, jich měla čtyřicet, jak mi řekl. Další dvě prý jsou zhruba stejně velké a poslední je menší.“

„Ano, něco bychom s nimi mohli udělat,“ souhlasil jsem.

Zatímco nás poslouchal, pozoroval Finan Egilovu posádku. Tři muži se pachtili s orlí hlavou a snažili se ji sundat z příďe. Když se jim to podařilo, položili těžký kus dřeva na krátkou příďovou palubu a pak pomáhali ostatním odvázat plachtu. „Co to dělají?“ zeptal se Finan.

Egil se obrátil ke své lodi. „Kdyby ti neřádi uviděli plavidlo s orlem na plachtě, věděli by, že jsme bojová loď,“ odpověděl. „A kdyby uviděli mého orla, bylo by jim okamžitě jasné, že jsem to já. Tak jsem poručil, aby plachtu obrátili. Jsme malá loď a budou nás považovat za snadnou kořist,“ dodal a zazubil se.

Hned jsem jeho plán pochopil. „Takže my poplujeme za vámi?“

„Ano, a s vesly,“ navrhl. „Kdybyste pluli pod plachtou, uviděli by vás dřív. Nalákáme je na *Banamaðr* jako na návnadu a pak mi je pomůžete dorazit.“

„Pomůžete?“ opakoval jsem ironicky. Jenom se zasmál.

„Ale co jsou zač?“ zeptal se Finan.

Uvažoval jsem o tom celou dobu, co jsme veslovali na jih. Egil se už vrátil na svou loď, která plula před námi s plachtou bez znaku na přední straně. Navzdory Egilovu návrhu plul i *Spearhafoc* pod plachtou, ale nejmíň půl míle za *Banamaðrem*. Nechtěl jsem, aby se mí muži před bojem unavili veslováním, a tak jsme se dohodli, že jakmile Egil ty cizí lodě uvidí, obrátí se a bude předstírat útěk směrem k pobřeží. Doufali jsme, že takhle

je přivede před nás, abychom na ně mohli zaútočit ze zálohy. To už budeme mít plachtu staženou, takže nepřátelé neuvidí vlčí hlavu a budou si myslet, že jsme také jen obchodní loď, a tedy další snadná kořist. Rovněž my jsme sejmuli hlavu krahujece z přídě, aby nás neprozradila. Účelem těchto symbolů je usmiřovat bohy, zastrášovat nepřátele a odhánět zlé duchy, ale bylo zvykem je v bezpečných vodách snímat, a tak nejsou na přídě na konci předního vazu pevně přibité nebo spojené úkosem a dají se snadno sejmut.

„Takže Sasové se čtyřmi loděmi,“ uvažoval Finan.

„A čtyři Sasové,“ dodal jsem.

„Chytří? Tomu říkáš chytrost, když do tebe někdo dloubá ostrým klackem?“

„Útočí na bebbanburské lodě, ale jen proto, aby popudili někoho jiného. Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než se král Constantin dozví, že Uhtred z Bebbanburgu zabavuje náklad skotským obchodníkům?“

„Nejspíš se to už dozvěděl.“

„Takže za jak dlouho se Skotové rozhodnou nás potrestat?“ uvažoval jsem dál. „Constantin sice bojuje s Owainem ze Strath Cloty, ale i tak má lodě, které může poslat na naše pobřeží.“ Upřeně jsem sledoval *Banamaðr*, lehce nakloněný pod západním větrem, za nímž se táhla zpěněná brázda. Na tak malé plavidlo to byla rychlá a živá loď. „Zkrátka někdo se snaží dostat nás do konfliktu se Skoty,“ zakončil jsem úvahu.

„A nejen se Skoty,“ dodal Finan.

„Nenjen se Skoty,“ souhlasil jsem. Podél našeho pobřeží se plavily lodě ze Skotska, Východní Anglie, Frísie a ze všech vikinských končin, dokonce i z Wessexu. A já jsem nikdy od těchto obchodníků žádné poplatky nevybíral, protože jsem nepovažoval za svou zásluhu ani újmu, když podél mého pobřeží propluje loď naložená kůžemi nebo hrnci. Je pravda, že pokud taková loď vplula do některého z mých přístavišť, pak jsem od ní poplatek vybíral, ale to bylo běžné a dělali to všichni. Teď však připlula do mých vod malá flotila, vybírala mým jménem poplatky a zabavovala náklad, a já jsem měl podezření, že vím, odkud ta flotila pochází. A pokud jsem měl pravdu, pak ty čtyři lodě připluly z jihu, z území, nad nimiž vládl král Edward, *Anglorum Saxonum Rex*.

Spearhafoc nořil pŕíd' do zeleného moře a rozstřikoval kolem boků vodní tříšť a bílou pěnu. Také *Banamaðr*, hnaný silícím západním větrem, se houpal na vlnách a obě plavidla mířila k jihu, aby dostihla loď, jejichž posádky zabily mé pachtýře. A jestliže jsem měl pravdu o původu těch lodí, pak jsem měl co činit s krevní mstou.

Krevní msta je válka mezi dvěma rody, které přísahaly, že jeden druhého zničí. Svou první krevní mstu jsem vedl proti Kjartanovi Krutému, jenž vyvraždil celou síň Dána Ragnara, mého druhého otce. Tehdy jsem tu mstu začal já a také ji ukončil tím, že jsem zabil nejen Kjartana, ale i jeho syna. Avšak v téhle nové krevní mstě proti mně stál mnohem mocnější nepřítel, který žil daleko na jihu v Edwardově Wessexu, kde si mohl najmout celé vojsko bojovníků. A abych ho zabil, musel bych jít za ním, tam, kde by to vojsko čekalo, aby zabilo mě. „Otáci se!“ přerušil Finan mé myšlenky.

Banamaðr se skutečně otáčel. Viděl jsem, že stáhli plachtu, ve světle pozdního rána se zaleskly listy nasazovaných vesel a v další chvíli se už vesla nořila do vody a hnala loď k západu, jako by posádka chtěla najít bezpečí v některém z northumbrijských přístavišť.

Vše nasvědčovalo tomu, že mě krevní msta dostihla.

Měl jsem Æthelhelma staršího rád. Byl to nejbohatší wessexský ealdorman, pán na mnoha panstvích, vlídný, dokonce štedrý muž, a přesto zemřel jako můj nepřítel a vězeň.

Nezabil jsem ho. Vzal jsem ho do zajetí, když bojoval proti mně, a pak jsem se k němu choval s úctou, kterou si jeho postavení zasluhovalo. Potom ho ale sklátila záhadná nemoc, a i když jsme mu pouštěli žilou, platili křesťanským kněžím, aby se za něj modlili, balili ho do kůží a podávali mu byliny, o nichž ženy tvrdily, že by ho mohly vyléčit, nakonec zemřel. Jeho syn Æthelhelm mladší pak rozšířil lež, že jsem jeho otce zabil, a přísahal mi odplatu. Přísahal mi krevní mstu.

Opravdu jsem považoval Æthelhelma staršího za svého přítele – tedy do doby, než se jeho nejstarší dcera stala ženou krále Edwarda Wessexského a dala mu syna. Tím se Æthelhelmův vnuk jménem Ælfweard stal æthelingem. Korunní princ Ælfweard! Bylo to nedůtklivé a zhyčkané dítě, které dospělo v nevrlého, rozmrzelého a sobeckého mladíka, krutého a je-

šitného. Přesto Ælfweard nebyl nejstarším Edwardovým synem – tím byl Æthelstan. A ten byl také mým přítelem.

Takže proč se nestal æthelingem Æthelstan? Protože Æthelhelm rozšířil fámu, samozřejmě falešnou, že Edward se s jeho matkou neoženil a Æthelstan je tedy nemanželský potomek. Edward pak poslal Æthelstana do Mercie, kde jsem se s ním setkal a mladého chlapce si oblíbil. Později vyrostl ve válečníka a muže práva a jedinou vadou, kterou jsem na něm shledával, byla vášnivá oddanost křesťanskému bohu.

A teď byl Edward nemocný. Všichni věděli, že musí brzy zemřít. A až se to stane, rozpoutá se boj mezi stoupenci Æthelhelma mladšího, který chtěl dostat na trůn Ælfwearda, a těmi, jimž bylo jasné, že Æthelstan by byl lepším králem. A tenhle boj by Wessex a Mercii, spojené v nejistém svazku, roztrhl. Proto mě Æthelstan o tu přísahu požádal. Chtěl, abych po smrti krále Edwarda Æthelhelma zabil a zničil tak jeho moc nad ealdormany a pány, kteří se musejí sejít na witanu, aby nového krále potvrdili.

To byl důvod, proč jsem musel do Wessexu, kde jsem měl mnoho nepřátel.

Musel jsem tam, protože jsem složil přísahu.

A ani na okamžik jsem nezapochoyboval, že ty lodě vyslal na sever Æthelhelm, aby mě oslabil, zneklidnil a s trochou štěstí i zabil.

V letním oparu se objevily čtyři lodě. Kolébaly se na vlnách, ale jakmile nás jejich posádky uviděly, vytáhly plachty a pustily se za námi.

Posádka *Banamaðru* už předtím plachtu stáhla, aby nyní, když předstírala útek na západ, nepřátelské lodě neviděly černého orla obráceného dozadu. A stejně tak jsme plachtu s bebbanburskou vlčí hlavou stáhli i my.

„A teď zaberte!“ křikl Finan na veslaře. „A pořádně!“

Letní opar řídí. Teď už jsem viděl, jak se vzdálené plachty ve větru nadouvají, a také že cizí lodě pomalu dohánějí *Banamaðr*, který měl na každé straně jen tři veslaře. Kdyby jich Egil nasadil víc, prozradil by, že není obchodní plavidlo, ale dračí loď plná bojovníků. Chvilí jsem uvažoval, jestli nemám následovat jeho příkladu, ale pak jsem usoudil, že čtyři nepřátelská plavidla těžko dostanou strach z jedné válečné lodě. Bylo jich víc a já jsem

nepochyboval, že tyhle posádky jsou tady s úkolem mě zabít, pokud k tomu budou mít příležitost.

A tak jsem jim ji hodlal dát.

Ale nechají se jí zlákat? Zdálo se, že hnaní teď už ostrým větrem se stále snaží dostihnout *Banamaðr*, proto jsem se rozhodl už dál neskrývat, kdo jsme, a křikl na své muže, aby znovu vytáhli plachtu. Počítal jsem s tím, že je pohled na vlčí hlavu může znejistět, ale nepochybně budou i nadále přesvědčeni, že blížící se boj vyhrají, i když proti nim bude stát Uhtredærwe.

Plachta se zatřepotala a pak ji vítr nadul, *Spearhafoc* se naklonil a jeho rychlost se zvyšovala. Muži už vytáhli vesla na palubu, oblékali si drátěnou zbroj a rozebírali si štíty a zbraně. „Odpočívajte, dokud to jde!“ křikl jsem na ně.

Hladina už byla zbrzděná vlnami, z jejichž vrcholků odletovala ve větru pěna. *Spearhafoc* vnořil před' do vpadliny, na palubu vystříkly spršky vody, pak se před' zvedla, jen aby se znovu propadla do následujícího dolu. Kormidelní veslo v mých rukou bylo těžké a musel jsem vynakládat všechnu svou sílu, abych ho ovládal. Stále jsme pluli na jih vstříc čtyřem lodím, abych je vyzval k boji. A Egil už teď dělal totéž. Dva proti čtyřem.

„Myslíš, že to jsou Æthelhelmovy lodě?“ zeptal se Finan.

„Koho jiného?“

„Ale on na žádné z nich nebude, co?“

Zasmál jsem se. „Ten sedí v bezpečí ve Wiltunsciru. Tyhle bastardy si najal.“

Bastardi teď pluli v linii, roztažení napříč přes naši dráhu. Tři z jejich lodí se zdály zhruba stejně velké jako *Spearhafoc*, zatímco čtvrtá, ta nejdál na východ, nebyla větší než *Banamaðr*. A právě ta, když viděla, že míříme proti nim, se začala opožďovat, jako by se jí do boje moc nechťelo. Stále jsme byli daleko, ale mně se zdálo, že na té malé lodi je jen pár mužů.

Na rozdíl od těch tří větších, které pokračovaly směrem k nám. „Jsou plně obsazené,“ poznamenal Finan klidně.

„Egilův Skot řekl, že na té, která ho zastavila, bylo asi čtyřicet mužů.“

„Podle mě ještě víc.“

„Uvidíme.“

„A mají lučištníky.“

„Opravdu?“

„Ano. Vidím je.“

„Ale my máme štíty,“ řekl jsem. „A lučištníci potřebují klidnou loď, ne takovou, která sebou hází jako nezkrocené hříbě.“

Můj sluha Roric mi přinesl přilbu. Ne tu imponantní se stříbrným vlkem na vrcholu, ale obyčejnou, která patřila mému otci a vždy jsem ji nechával na palubě *Spearhafoku*. Místo zrezivělých plechových lícnic už měla tvrzenou kůži. Nasadil jsem si ji na hlavu a Roric mi zavázal lícnice tak, aby nepřítel neviděl nic jiného než mé oči.

Na plachtách třech nepřátelských lodí nebyly žádné znaky, ale ta, co plula nejdál na západ, tedy nejbliž northumbrijskému pobřeží, měla na plachtě svinutého hada, zřejmě utkaného z vlny, podobně jako naše vlčí hlava. Velká plocha plachty byla vyztužená lany tvořícími kosočtverec, z něhož silueta černého hada ostře vystupovala. Viděl jsem, jak se o její před třístí a pění voda.

Egil už *Banamadr* otočil, takže místo předstírání útěku na západ směrem k přístavištím na northumbrijském pobřeží teď plul na jih po boku *Spearhafoku*. Podobně jako já vytáhl i Egil plachtu, a právě když jsme se dostali vedle něj, jeho posádka ji upevňovala. Přiložil jsem dlaně k ústům a zavolal přes vířící vodu. „Zamírím k té druhé!“ ukázal jsem na loď, která plula nejbliž té s hadem na plachtě. Egil přikývl na znamení, že rozumí. „Ale zaútočím na tu s hadem!“ ukázal jsem znovu. „A ty taky!“

„Já taky!“ odpověděl. Radostně se šklebil a zpod přilby mu vlály světlé vlasy.

Nepřátelé pluli roztažení do linie, takže kterékoliv dvě z jejich lodí se mohly přiblížit k některé z našich. Pokud to měli v úmyslu, mohli by nás zahákovat a zaútočit na nás současně z obou stran. Pak by následoval krutý, krvavý a zřejmě krátký boj. Nechal jsem je, aby si mysleli, že tenhle plán bude mít úspěch, a vedl jsem loď poněkud od větru směrem k druhé lodi od západu. Vzápětí zbývající dvě větší lodě lehce změnilly směr, takže mířily k místu, kde předpokládaly, že se střetneme s jejich linií. Stále pluly roztažené s odstupem nejméně čtyř až pěti lodních délek mezi sebou, ale postupně se srážely k sobě. Čtvrtá loď, menší a pomalejší, se za nimi dál opožďovala.

Také Egilova loď za mojí zaostávala, protože byla kratší, a tak jsem poručil povolit lano plachty na pravoboku, abych *Spearhafoc* zpomalil, pak jsem mávl na Egila, ukázal na náš pravobok a naznačil mu, že by měl plout vedle mě na téhle straně. Pochopil a *Banamaðr* se pomalu posouval napravo od nás. Měli jsme v úmyslu jít do boje společně, ale ne tam, kde to nepřítel předpokládal.

„Panebože!“ zvolal Finan. „Na té velké lodi jich je jako much!“

„Na které?“

„Na té uprostřed. Sedmdesát, možná osmdesát.“

„A kolik jich je na té s hadem?“

„Tak čtyřicet až padesát.“

„To je dost na to, aby vyděsili obchodníka,“ poznamenal jsem.

„Ale nezdá se, že bychom my vyděsili je,“ odpověděl. Všechny tři větší lodě mířily dál směrem k nám, zjevně přesvědčené, že mají převahu a nemohou prohrát. „Dej si pozor na tu velkou potvoru,“ upozornil mě Finan a ukázal na prostřední loď, tu s největší posádkou.

Soustředil jsem se na ni. Měla na přídi upevněný kříž natřený nabílo vápnem. „Na tom, kolik jich je, nezáleží,“ řekl jsem. „Oni si myslí, že nás je jen čtyřicet.“

„Jak to víš?“

„Mučili Haggara. Co jim mohl říct? Podle mě chtěli vědět, jak často naše lodě vyplouvají na moře a s jak velkou posádkou. Co jim tak řekl?“

„Že máš v přístavišti dvě válečné lodě, že *Spearhafoc* je ta větší a běžně má posádku o čtyřiceti mužích..., i když někdy ani tolik ne.“

„Správně.“

„A že s ním obvykle vyplouvá na moře Berg.“

Berg byl Egilův mladší bratr, kterému jsem před mnoha lety zachránil na waleském pobřeží život, a od té doby mi dobře a věrně sloužil. Samozřejmě byl velmi zklamaný, že jsem ho na tuhle výpravu nevzal, ale když jsme byli na moři já i Finan, byl ten nejlepší, kdo mohl velet zbylé beb-banburské posádce. Obvykle jsem v téhle situaci pověřoval velením svého syna, jenže ten byl právě v horách ve střední Northumbrii, aby urovnal spor mezi dvěma mými pachtýři.

„Myslí si, že my máme kolem čtyřiceti mužů a na *Banamaðru* jich je tak

třicet,“ řekl jsem a zasmál se. Pak jsem se dotkl jílce Hadího dechu a křikl na Egila: „Obrat!“ Zabral jsem za kormidelní veslo a *Spearhafoc* vnořil příď hluboko do vody, jak se prudce obracel proti větru. „Přitáhnout plachtu!“ zavelel jsem. Past sklapla a teď had pozná, jak bojuje vlk vedle orla.

Poručil jsem přitáhnout plachtu, aby *Spearhafoc* znovu zrychlil, takže teď plul svižněji než nepřátelské lodě. Všiml jsem si, že když se loď s hadem zvedla na vlně, odhalila spodní část trupu hustě pokrytou chaluhami. Proto byla pomalá. My jsme lodě při odlivu vytahovali na břeh a spodní část trupu oškrabávali. Otočil jsem se zpátky k *Banamaðru*. „Chci toho bastarda potopit a pak jít na východ po té druhé!“ zavolal jsem.

Egil opět mávl na znamení, že rozuměl, i když na tom zase tak nezáleželo, protože by stejně brzy poznal, co mám v úmyslu. *Spearhafoc* teď mířil tak ostře proti větru, jak jsem se ho jen odvážil vést, arazil si cestu vpřed, až od hrany přídě stříkala tříšť a pěna. Byl zkrátka hodný jména krahujec.

„Chceš do něj najet?“ zeptal se Finan.

„Jestli to půjde. A chci, abys byl na přídi. Kdybych ho netrefil dobře, budeš muset přeskočit na jejich palubu, zabít kormidelníka a pak zbavit loď kormidelního vesla.“

Finan se tedy vydal na příď a křikl na muže, aby ho následovali. Blížili jsme se k lodi s hadem a teď už jsme byli tak blízko, že jsem viděl na přídi několik mužů s kopími a přilbami na hlavách. Jeden se držel předního stěhu a další potězkával kopí. Uprostřed lodi zase čekala skupina lučištníků s šípy nasazenými na tětívě. „Beornothe! Folcbalde!“ křikl jsem. „Ke mně! A se štítů!“ Beornoth byl flegmatický, ale spolehlivý Sas a Folbald obrovský Frís, jeden z mých nejsilnějších bojovníků. „Vy mě budete chránit,“ řekl jsem jim. „Vidíte ty lučištníky? Budou mířit na mě.“

Kormidelní plošina byla ze všech míst na lodi při útoku nejvíc vystavená nebezpečí. Většina mužů se krčila uprostřed lodi za zvednutými štítů. Finan už přešel na příď, kde také on, spolu s dalšími šesti muži, vztyčil bariéru štítů, ale já jsem musel stát za kormidelním veslem. Věděl jsem, že brzy začnou létat šípy. Řítili jsme se zelenou vodou a byli jsme už tak blízko, že jsem na trupu lodě s hadem rozeznával hlavičky hřebů na plaňkách. Krátce jsem pohlédl doleva. Teď už zbývající nepřátelské lodě poznaly, co máme v úmyslu, a otočily se, aby vyrazily napadené lodě na

pomoc. Jenže tím teď mířily přímo proti větru a jejich plachty byly nalehlé na stěžni. Posádky se je snažily stáhnout a nasadit vesla, ale nestíhaly to a vítr jejich lodě srážel zpátky a vrhal je proti vzedmutým vlnám.

„Pozor!“ zvolal Beornoth a zvedl štít, když postřehl, že lučištníci napnuli tětivy.

Několik šípů pláclo do plachty, další prolétly kolem a šplouchly do moře. Slyšel jsem, jak vlny hučí a vítr rozeznívá svou píseň v lanoví, a pak jsem celou silou ostře zabral za páku kormidelního vesla. Uviděl jsem, že loď s hadem na plachtě se otáčí směrem k nám, jenže to už bylo pozdě, protože tohle měl její kormidelník udělat o chvíli dřív. Byli jsme blízko. „Pozor, kopí!“ zvolal Finan z přídě.

„Připravte se!“ houkl jsem. Jeden z šípů sklouzl po železném lemu na vrcholu Folcbaldova štítu a hrot kopí vyrazil štěpínu z paluby u mých nohou. Vzápětí se *Spearhafoc* naklonil do otáčky a náraz větru zalil štítnici sprškou vody. Zapotácel jsem se. Do zadního vazy se zabodl šíp, pak se *Spearhafoc* narovnal a plachta zaplácala, jak se loď otočila proti větru. Z palubních odtoků se valila voda. Přes hukot moře a skučení větru jsem zaslechl zděšené výkřiky nepřátel.

„Držte se!“ stačil jsem ještě vykřiknout na svou posádku.

A pak přišel zásah.

Náraz nás vrhl dopředu a loď se na místě zastavila. Ozývalo se praštění lámaného dřeva, do toho zněly výkřiky zděšení, kletby a hukot vody. Zadní stěh vedle mě se nebezpečně napnul a na okamžik jsem myslel, že se stěžen zlomí a zřítí se na příď. Naštěstí kroucené lano z tulení kůže vydrželo, i když se chvělo jako napnutá struna pod prsty harfeníka. Beornoth i Folcbald se váleli na palubě. *Spearhafoc* narazil do trupu lodi s hadem a teď v ní se skřípavými zvuky zůstal vězet. Abychom mohli do nepřátelské lodě najet, museli jsme se obrátit proti větru a já jsem se obával, že přitom můžeme vybočit ze správného směru a narazit do nepřátelské lodě mín tvrdě, než kdybychom na ni najížděli po větru. Ale váha *Spearhafoku* a rychlost přece jen stačily, aby jeho příď trup hadí lodi prorazila. Naše plachta teď byla nalepená ke stěžni a táhla nás zpátky, i když se zdálo, že příď uvízla v nepřátelském trupu, protože loď zůstávaly zaklesnuté do sebe. *Spearhafoc* se pomalu otáčel na levobok a k mému zděšení se příď